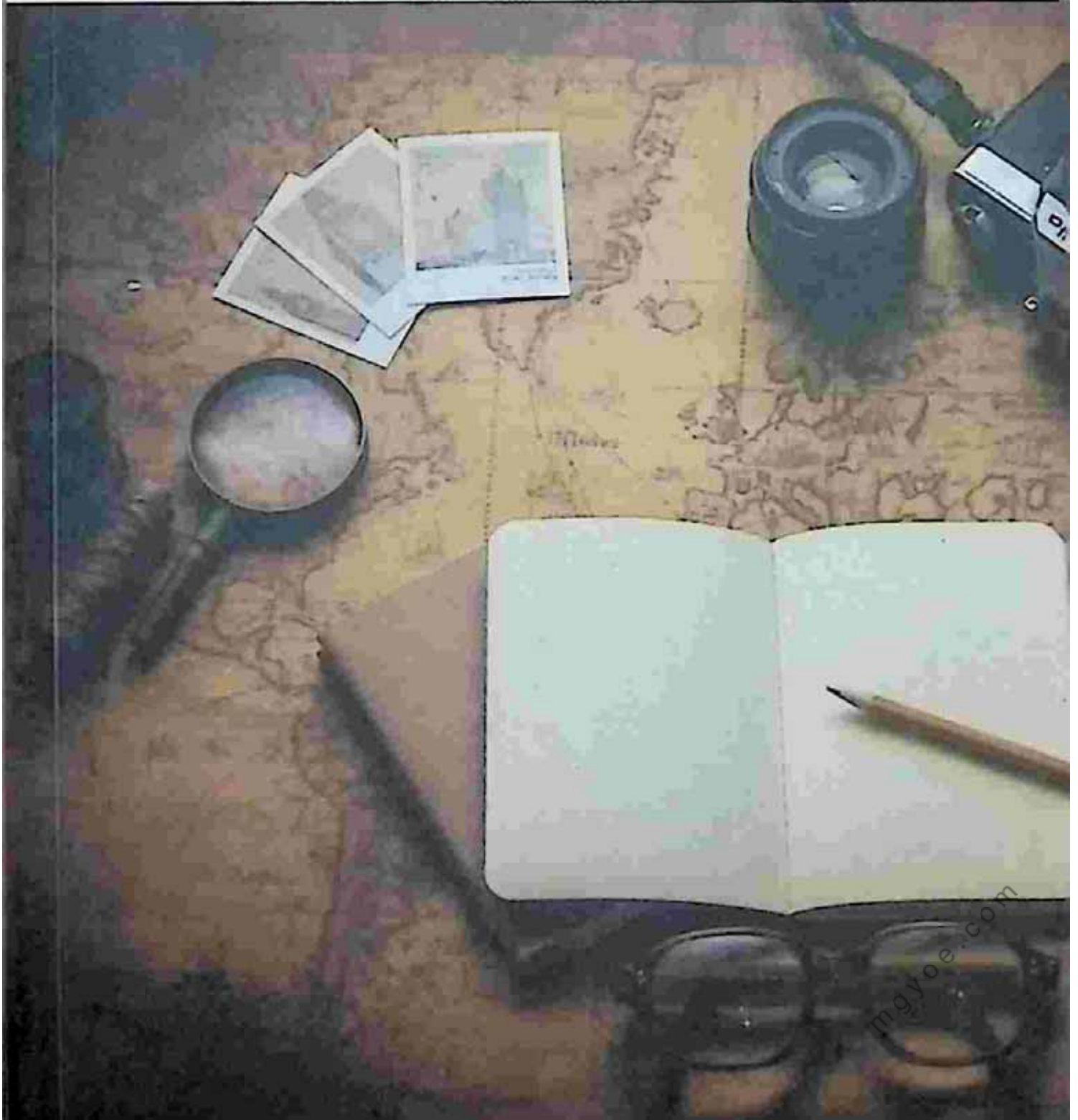

mgvooe.com
စတုဂံ:ချစ်ချစ်အမေပညာ

လင်းယုန်သစ်လွင်

စာပေခရီးအစနှင့်
ဘဝအတွေ့အကြုံများ

mgvooe.com

နောင်အခါတွင် ကျွန်တော် သုံးသပ်ကြည့်မိပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ၊ စာပေတိုက်များသို့ ရောက်ရှိကြသူတိုင်းလည်း စာပေအနုပညာ၌ စိတ်ဝင်စားသူချည်းမဟုတ်ကြပါ။ ဆင်းရဲငြိုငြင်လှသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရေး၌လည်း မမက်မော မဖက်တွယ်လိုကြပါ။

ကျွန်တော် စာပေနယ်ထဲဝင်ရောက်သည့်အချိန်က ယင်းသို့လျှင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ဂျာနယ်တိုက်၊ သတင်းစာတိုက် တစ်ခုခုတွင် ဝင်ရောက် ကပ်မိရပ်မိဖို့ကလည်း လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း လင်းယုန်သတင်းစာ ပထမထုတ်စဉ်က အလုပ်သမားလှုပ်ရှားမှုသတင်းများ၊ ဖျန်ဖြေရေးခုံရုံးသတင်းများကို စေတနာ့ဝန်ထမ်း(အကျိုးဆောင်သတင်းထောက်) အဖြစ် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရေးသားပြီးမှ လင်းယုန်ဂျာနယ်တိုက်သို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ဂျာနယ်တိုက်၊ စာပေတိုက်တစ်ခုခုသို့ ရောက်သည့်အခါ၌လည်း စာပေသမားတစ်ယောက်၊ စာရေးဆရာ အငယ်စားတစ်ယောက် ဖြစ်ရှိ ရောက်ရှိရေးအတွက် ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရပါသည်။

စာပေကျွန်၊ စာရေးဆရာတပည့်အဖြစ်တွင် ဇွဲနဲ့ပဲကြီးမားစွာဖြင့် မိမိ၏ဘဝကို ပုံအောထားရပါသည်။ ယနေ့ခေတ်နှင့် ကွာခြားပါသည်။

လင်းယုန်သစ်လွင်

စာပေခရီးအစနှင့်
အစာအစာအကြံများ

ISBN 9789997117663

FIC142

9 789997 117663

1,000.00KS

စာပေသရီးအစနှင့်ဘဝအတွေ့အကြုံများ၊ လင်းယုန်သစ်လွင်

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း - unsplash image

စာမျက်နှာ ၈၆ မျက်နှာ၊ ၁၁ . ၂ စင်တီ x ၁၇ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၉၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

နှစ် ၂၀ ပြည့် အမှတ်တရစာမွန်

စာပေခရီးအစနှင့်
ဘဝအတွေ့အကြုံများ
လင်းယုန်သစ်လွင်

မထေမအကြံမိ ၂၀၁၉

စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင်၏
နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင်
ပြန်လည်ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော
စာပေဘဝ အတွေ့အကြုံ ဆောင်းပါး ၃ ပုဒ်နှင့်
သီးခြားခေါင်းစဉ် ၁ ပုဒ်၊ ပေါင်း ၄ ပုဒ်ကို
စုစည်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
၁၉၈၉/၉၀ ကာလ စာပေဂျာနယ်များတွင်
ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးတို့ခေတ်
စာပေရပ်ဝန်းကို လေ့လာနိုင်မည့်
သမိုင်းမှတ်တမ်းတစ်ခုအဖြစ် တင်ဆက်ပါသည်။

စာပေခရီးအစနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ

[၁]

၁၄၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၇၅။

နံနက်မိုးသောက်၍ အိပ်ရာမှ နိုးထပြီဆိုလျှင်ပင် ထိုတစ်နေ့တာအဖို့ သွားလာလှုပ်ရှားခြင်းပြုရမည့် လူမှုကိစ္စတာဝန်များက မိမိခေါင်းထဲသို့ အလျှိုလျှို ဝင်ရောက်၍လာပါသည်။

သည်နေ့အဖို့ ဦးစွာပထမ သွားရမည်မှာ မော်ကွန်းရုပ်ရှင်။ ယင်းကိစ္စသည် မနေ့က ညဦးပိုင်း အိပ်ရာမဝင်မီကပင် မိမိခေါင်းထဲ၌ တေးမှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မော်ကွန်း ရုပ်ရှင်တွင် ကိုသန်းဆွေ (စာရေးဆရာသိခံ) နှင့်တွေ့ဆုံရန်ကိစ္စတစ်ခုက ရှိနေသည်။

မော်ကွန်းရုပ်ရှင်တည်ရာသည် ကုက္ကိုင်းသာသနာ့ရိပ်သာလမ်း (ဟာမစ်တစ်လမ်း)။ ကိုသန်းဆွေနှင့် တွေ့ဖို့ကလည်း အစောဆုံး ၁၀ နာရီ။ ရုံးချိန်အတွင်း သွားလျှင် ဖြစ်သည်။ ကိုသန်းဆွေက ရုံးဝန်ထမ်း။ ယခု ခြောက်နာရီသာသာလေး၊ အချိန်က အတော်ပင် စောနေသေးသည်။

သည်တွင် မိမိခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။

သာသနာ့ရိပ်သာလမ်းတွင် ဆရာ သိန်းဖေမြင့် ရှိသည်။ ထိုအခါ အချိန်ကလေး ရတုန်းရခိုက် ခရီးလမ်းလည်း သင့်ကြိုခိုက် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဆရာသိန်းဖေမြင့်နှင့် ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံရန် ဟူသော ရည်ရွယ်စိတ်ကူးချက် ဖြစ်လေသည်။

ယင်း စိတ်ကူးရှိသောကြောင့်လည်း မိမိသည် ခုနစ်နာရီ မထိုးမီပင် နေအိမ်မှထွက်ခဲ့၏။ ၁၄ ကားနှင့် အမှတ် ၇ ကား နှစ်ဆင့်စီးပြီးမှ သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း ရောက်၏။ အချိန် စောစီးသေးသည် တစ်ကြောင်း၊ မဟာစည် ဆရာတော်ဘုရား၏ ဝိပဿနာရိပ်သာ တည်ရှိရာ ဖြစ်သည် တစ်ကြောင်းမို့ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင် ဝါးပင်ကြီးများသည် လေမတိုးမတိုက်သဖြင့်

စာပေခရီးအစနှင့် ၁၀အတွေးအကြံများ

ထီးတည်းမားမား ငြိမ်သက်နေသည်မှာလည်း ရင့်ကျက်သော သမာဓိရ ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အလားမှတ်ထင်ဖွယ် ရှိနေ၏။

မိမိသည်နေအိမ်ကထွက်လာစဉ် လမ်း တစ်လျှောက်လုံး ၁၄ ကားနှင့် ၇ ကားပေါ် လိုက်ပါလာစဉ် တစ်လျှောက်လုံး၊ သာသနာ့ရိပ်သာ လမ်းထဲဝင်မိသည် တစ်လျှောက်လုံး ဆရာသိန်းဖေမြင့် နေအိမ်မရောက်မီ စပ်ကြား ဆရာသိန်းဖေမြင့်အကြောင်းများကိုသာ ထပ်တလဲလဲ အစဉ်တစိုက် အတွေးဝင်လာခဲ့မိလေသည်။

ယင်းအတွေးများအနက် အများဆုံး အတွေးရောက်ခဲ့သည်မှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းကြီးတွင် (၁၉၅၇-၅၈)ခုနှစ်၊ ဒုတိယအကြိမ် အဖြစ် ဆရာသိန်းဖေမြင့် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ပြန်လည် ဆောင်ရွက်သော အချိန်ကာလတစ်ခု၏ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ချက်များကိုပင် ဖြစ်လေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ စာပေလောကသားချင်းပင်ဖြစ်ငြားလည်း စောစောပိုင်းအချိန်ကမူ မိမိသည် ဆရာသိန်းဖေမြင့်နှင့် တရင်းတနှီး မရှိခဲ့။ တွေ့ကြဆုံကြလျှင်လည်း ပြုံးကာရယ်ကာ နှုတ်ဆက်ရုံလောက်သာ ရှိခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ ဆရာသိန်းဖေမြင့်၏ အတွင်းသဘောကိုလည်း မိမိသည် အလေးအနက် မသိခဲ့။

လူပြောသူပြောလောက်နှင့်သာ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ သိရသော သိန်းဖေမြင့်။

ထိုအတွင်း ဆရာသိန်းဖေမြင့်နှင့် မိမိ တရင်းတနှီး ဖြစ်ဖို့ အကြောင်း ဆုံစည်းလာပါသည်။ ယင်း အကြောင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကြီး တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆရာသိန်းဖေမြင့် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်၍ အရွေးခံရခြင်း (၁၉၅၇-၅၈) နှင့် ယင်းနှစ် အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် မိမိသည် အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းကြီး၏ နှစ်ပတ်လည် သင်းလုံးကျွတ် အစည်း အဝေးကို ဘုရားလမ်း ဆန်းမုန့်တိုက်တွင် ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်း ကြေးမုံသတင်းစာ ၂၆-၈-၅၇ တနင်္လာနေ့ထုတ်တွင် ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

<p>စာရေးဆရာ အိုနာစာ ကိစ္စ   စာရေးဆရာ နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံ၌   ပြောဆိုခြင်း   (ရန်ကုန် သြဂုတ်လ ၂၅)   ယနေ့ ၁၂ နာရီက ရန်ကုန်မြို့ ဘုရား</p>
--

လမ်း ဆန်းကိတ်မုန့်တိုက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ
 စာရေးဆရာအသင်း သင်းလုံးကျွတ်
 နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံကျင်းပရာ ယဉ်
 ကျေးမှုဗိမာန် ညွှန်ကြားရေးဝန် ဦးသာ
 မြတ်၊ ပြန်ကြားရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန်
 ဟောင်း ဦးယော (ဆရာဇေယျ)၊ သံ
 အမတ်ကြီးဟောင်း ဦးမြစိန်နှင့် စာရေး
 ဆရာများ စုံညီ တက်ရောက်ကြ၏။

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့်က မိန့်ခွန်း ပြော
 ကြားရာ၌ စာရေးဆရာအသင်းတွင်
 အချင်းချင်း ဝါဒရေးရာ အယူအဆ ဂိုဏ်း
 ဂဏ စိတ်ဓာတ်များပယ်ရှားပြီး စာပေစိတ်
 ဖြင့်သာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ကြရန်
 အကျယ်တဝင့် ပြောကြားသွားသည်။

ဧည့်သည်တော်များကိုယ်စား ဆရာ
 ဇေယျက ဂျပန်ခေတ်မှစတင်၍ အခက်
 အခဲ အမျိုးမျိုးကြားမှ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်
 ခဲ့ရသော မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်း
 ကြီး၏ ရာဇဝင်ကို အသေးစိတ်ပြောကြား
 သွား၏။

၎င်းပြင် စာရေးဆရာအိုကြီးများ

အတွက် 'အိုနာစာရန်ပုံငွေ' မရှိသောကြောင့်
စာမရေးနိုင်တော့သည့် တစ်နေ့တွင် ဒုက္ခနှင့်
ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမည် ဖြစ်ကြောင်း။

နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် စာရေးဆရာ သက်
ကြီးအိုများအတွက် အိုနာစာ ရန်ပုံငွေ
ရှိသောကြောင့် သက်သာရာရကြောင်း၊
မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာ အသင်းကြီးက
လည်း မြန်မာစာရေးဆရာများအတွက်
အိုနာစာရန်ပုံငွေ ထားရှိသင့်ကြောင်း
အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောကြားသွား
၏။

ထို့နောက်

၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်အတွက်

ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့် (ယခင်နှစ်
ဥက္ကဋ္ဌ)၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌများအဖြစ် မောင်ထင်၊
ဇေန၊ အတွင်းရေးမှူး ခင်မောင်ရီ၊ တွဲဖက်
ဒေါင်းနွယ်ဆွေ၊ ငွေထိန်း ဒဂုန် ဦးလှဘေ
စာရင်းစစ် ဦးလှသောင်း။

အမှုဆောင်များအဖြစ် မွန်း(ဓာတု)၊
အောင်လင်း၊ မင်းအောင်၊ ဘဝင်း၊ တက္ကသိုလ်
ညွှန်ဦး၊ ပါရဂူ၊ လင်းယုန်သစ်လွင်၊ စီးပွား

| ရေးမြင့်ဦးတို့ ပါဝင်သော အမှုဆောင်
 | အဖွဲ့ကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ကြ၏။

စင်စစ်မူ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဖေမြင့် ပြောကြားသွား
 သော မိန့်ခွန်းနှင့် ဆရာဇေယျ ပြောကြားသွားသော
 စာရေးဆရာများ၏ အိုနာစာကိစ္စမှာ အတော်ပင်
 အသေးစိတ်ကျပါသည်။ အတော်ပင်ပြည့်စုံလှပါ
 သည်။ ဆရာဇေယျသည် စာရေးဆရာများ အိုနာစာ
 ကိစ္စ၊ စာရေးဆရာများ ဘဝ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက်
 အလေးအနက် ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်ကြဟန် ရှိပါသည်။

အစည်းအဝေးတွင် ဆရာဇေယျ၏ မိန့်ကြားချက်
 ကို နားထောင်ရင်းမှ မိမိကြုံခဲ့ဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို
 လည်း စာရေးသူ အမှတ်ပြုမိပါသည်။

၁၉၄၉-၅၀ ခုနှစ်လောက်က ထင်ပါသည်။ အတိ
 အကျ မမှတ်မိတော့ပါ။

ထိုစဉ်က မိမိသည် လင်းယုန်သတင်းစာတွင်
 အလုပ်သမား သတင်းထောက်အဖြစ် သတင်းနှင့်
 ဆောင်းပါးများ ရေးသားနေခိုက် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့
 တွင်မူ မိမိ၏ သတင်းထောက် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား
 အတွက် ပြန်ကြားရေးဌာန ညွှန်ကြားရေးဝန် ဆရာ
 ဇေယျ၏ ရုံးခန်းရှိရာ ပန်းဆိုးတန်းသို့ သွားရောက်ပါ

သည်။

မိမိသည် ညွှန်ကြားရေးဝန် ဆရာဇေယျ အခန်း
တွင်းသို့ စွတ်ဝင်ခဲ့သည်။

‘လာဟော့၊ ဘာကိစ္စ’

ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ကြီး ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်သော
ညွှန်ကြားရေးဝန် တစ်ယောက်၏ ဖော်ရွေမှုကို မိမိ
အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ စင်စစ် ထိုစဉ်က ဆရာဇေယျ
နှင့် မိမိသည် လူချင်းသိကြသေးသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

‘ကျွန်တော့် သတင်းထောက်မှတ်ပုံတင်လေး
လက်မှတ်ထိုးပေးပါ ဆရာ’

မိမိက သူ့စားပွဲအနီး မတ်တတ်။

‘ထိုင်လေကွာ၊ မတ်တတ်ကြီး။ ကိုယ့်လူက
သတင်းစာဆရာ လုပ်မယ့်လူ သတ္တိရှိရှိပေါ့’

မိမိသည် အသင့်ယူလာသောစာရွက်ကို ဆရာ
ဇေယျရှေ့ စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်
တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ဆရာဇေယျသည် သူ့လက်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို
ပြာခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး

‘လင်းယုန်သတင်းစာထဲက အလုပ်သမား
သတင်းတွေ ဆောင်းပါးတွေက ကိုယ့်လူလက်ချက်ကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

စာပေခရီးအစနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ

စာရွက်ပေါ် ဆရာဇေယျ လက်မှတ် ရေးထိုးပေး
သည်။ ‘အပြင်မှာ တံဆိပ်တုံး ရိုက်လိုက်ဦး၊ ဒါမှ
အလုပ်စည်းကမ်း ရုံးစည်းကမ်းနဲ့ ညီညွတ်မှာကိုး’

စာရွက်ကို ပြန်ပေးရင်းပြောပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

မိမိထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည့်အခါ ဆရာဇေယျက
နောက်ထပ်ပြီး စကားတစ်ခွန်း ပြောပါသည်။

‘သတင်းစာဆရာတို့၊ စာရေးဆရာတို့ဆိုတာ
အိုကြီး အိုမ ဖြစ်လို့ စာမရေးနိုင်ရင်တော့ ဒုက္ခရောက်
တတ်တာပဲ။ အဲဒါတော့ သတိထား ကိုယ့်လူ၊ နိုင်ငံ
ခြားမှာဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

မိမိသည် ထိုစဉ်အခါကပင် စာရေးဆရာများ
အပေါ် ထားရှိသော ဆရာဇေယျ၏ စေတနာကို
နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

ဆရာသိန်းဖေမြင့်အကြောင်း ဆက်လက်၍
ပြောပါဦးမည်။

ဆရာသိန်းဖေမြင့်သည် စာရေးဆရာများ
စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိစေချင်သည်။ မြန်မာစာရေးဆရာ
လောက၊ မြန်မာစာပေလောကအား ကမ္ဘာသိ ဖြစ်စေ
ချင်သည်။ စာပေ စေတနာကောင်း ရှိသူဖြစ်သည်။

နိုင်ငံရေးသမား သိန်းဖေမြင့်က တခြား၊ စာရေးဆရာ
 သိန်းဖေမြင့်က တခြား။ ယင်းသို့သော စိတ်နေသဘော
 ထားမျိုး သူ့၌ရှိသည်ဟု စာရေးသူ ယူဆမိပါသည်။
 အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါ။

‘တို့မှာက အလုပ်တစ်ခုလုပ်မယ်ကြံရင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး
 ကိစ္စတွေက တယ်များတာကိုးကွ။ ဒါနဲ့ပဲ လုပ်ရမယ့်
 အလုပ်တွေဟာ အချိန်ကုန်ပြီး ဘာမှ ခရီးမရောက်တော့
 ဘူး’

တစ်ကြိမ်က စာရေးသူအား ဆရာသိန်းဖေမြင့်
 ပြောဖူးသည့်စကား။

နောက်ပိုင်း တစ်နှစ်လုံးလုံး သူနှင့်တွဲလာရသည့်
 အခါ သူ့စေတနာ သူ့သဘောထားများကို တစ်စစ
 သိလာရပါလေသည်။ သူသည် အစက မိမိ ထင်မြင်
 ယူဆထားသလို ဘဝင်ကိုင်သူတစ်ယောက်၊ မာနခက်
 ထန်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တိကျပြတ်သားသူ၊
 ပြောစရာ ဝေဖန်စရာရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
 ပြောတတ် ဝေဖန်တတ်သူ။

သူ့ကို ပြောဆိုဝေဖန်ခဲ့လျှင်လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
 လက်ခံနိုင်သူ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေ
 သည်။

ကြည့်လေ။

‘မင်း ဘုံကျွန်ဝတ္ထုက ဟုတ်တော့မလိုလို တစ်
 လျှောက်လုံး သယ်လာပြီး ဇာတ်သိမ်းပုံ ရှော်တာပဲကွ။
 မင်း ဇာတ်ကောင် ‘သာလှ’ ဟာ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ
 ဆေးရုံပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဇာတ်သိမ်းထားတာ မဖြစ်
 သင့်ဘူး။ သရုပ်မှန်စာပေလို့ ပြောရင်လည်း မင်း
 အတော်ညံ့သေးတာပဲ’

ရေကျော် နှင်းပန်းလမ်းရှိ ဆရာကြီးဒဂုန်ဦးလှအေး
 နေအိမ်၊ စာရေးဆရာအသင်း အမှုဆောင်အစည်း
 အဝေးပွဲ တစ်ခုအပြီးတွင် ‘ဘုံကျွန်’ ကို ယင်းသို့ မညှာ
 မတာ ဝေဖန်ခဲ့သည်။

‘သီတာသောင်ခြေဦး’ နှင့် ပတ်သက်၍လည်း
 သူနှင့် ကျွန်တော် သဘောထားကွဲလွဲခဲ့သည်။

‘မင်း ဝတ္ထု သီတာသောင်ခြေဦးက အားလုံး
 ကောင်းနေတယ်။ လစ်ဗရယ်ဝါဒ (Liberalism) ဆန်
 တယ်ကွ။ အဲဒါတော့ မင်းအနေနဲ့ စဉ်းစားရမယ်’

၁၉၆၄ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် အနုပညာစာပေဆုပေး
 ပွဲတွင် သီတာသောင်ခြေဦး ဝတ္ထုအပေါ် ပြောကြား
 သည့် ခရီးမတ်တတ် ဝေဖန်ချက်။

သူ့ဝေဖန်ချက်ကို ရုတ်တရက် မိမိ ဘဝင်မကျ
 ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက် မိမိဘာသာ ခေါင်းအေးအေးနှင့်
 ပြန်လည် စဉ်းစားသည့်အခါ သူ့ဝေဖန်ချက် မှန်ကန်

သည်ဟု ယူဆပါသည်။

‘ဓမ္မဝိလာသ’ နှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူ့အယူ အဆကို ပွင့်လင်းစွာ ပြောပါသည်။

‘ဓမ္မဝိလာသ ငါဖတ်ပြီးပါပြီကွာ။ အနုစိတ်လွန်း တယ်။ ဒါလောက် အနုစိတ်စရာ မလိုဘူးထင်တယ်။ မင်း ပြောချင်တာ ဒီလောက် အနုမစိတ်ဘဲ ပြောနိုင် သားပဲ။ အနုစိတ်လွန်းတော့ လိုရင်း တော်တော်နဲ့ မရောက်ဘူး။ ဖတ်ရတာ တပင်တပန်းကြီးကွာ’

ယင်းသို့လျှင် စာရေးသူ၏ ဝတ္ထုများအပေါ် ဝေဖန်ပြောကြားတတ်သလို

‘ဟေ့ လင်းယုန်သစ်လွင်။ ဗိုလ်တထောင်သတင်း စာထဲက ငါ့ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်မိသလား။ ဘယ်လို နေလဲ’

တစ်ခါက ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတိုက် အယ်ဒီတာချုပ် အခန်းထဲ ရောက်သွားသည့်အခါ မြန်း စားကြီး မေးမြန်းပါလေသည်။

‘ဖတ်တာပေါ့ဆရာ။ ပြည်တွင်းကိစ္စ ဆောင်းပါး တွေအပေါ် ကိုယ့်အမြင် သူ့အမြင် ပြောစရာမရှိပါဘူး။ ပြည်ပ နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးတွေဟာ မြင့်လွန်းနေ သလားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာဖတ် လူများစုဟာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအပေါ် သိပ်သဘောမပေါက်သေးတော့

စာပေခရီးအစနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ

အလွယ်ဆုံး အရှင်းဆုံးရေးမှ တော်ကာကျမယ်ထင်တာ
ပဲ။ ရန်ကုန်သတင်းစာ 'ဦးရန်ကုန်' နဲ့ 'စပ်ဖြဲ' အခန်းကို
ပရိသတ် အတော်သဘောကျတယ်'

'အေးကွ၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဗိုလ်တထောင်စောင်ရေ
သိသိသာသာ တက်မလာသေးဘူး။ မင်းပြောတာ
အသေအချာ ငါ ပြန်သုံးသပ်ရမယ်' ဟု မာနကင်းစွာ
လက်ခံသူတစ်ယောက်။

'သီတာပြုံးဟာ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်လွန်းတယ်။
ကြည့်ရင်းက စိတ်ပျက်လာတယ်။ ရုံထဲကထွက်လာပြီး
ကျွန်တော့်ဇနီးမေးတော့ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊
မကြိုက်ပါဘူးလို့ ပြောတယ်ဆရာ'

သီတာပြုံးကြည့်ပြီး ယင်းသို့ပြောမိသည်။

မည်သို့မှ သူ ပြန်မပြော။ ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းဆတ်
နေသည်။

ထိုနှစ် ၁၉၅၇-၅၈ အမှုဆောင်အဖွဲ့အကြောင်းကို
လည်း အထိုက်အလျောက် တင်ပြပါဦးမည်။

ယင်းနှစ်က အမှုဆောင်အဖွဲ့၏ ပထမဆုံး
အစည်းအဝေးကို ၃၁-၈-၅၇ နေ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌနေအိမ်
တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ နံနက်စာ ဥက္ကဋ္ဌက ကျွေး
မွေးသည်။ ပဲထမင်း ဆိတ်သားဟင်း။

စားသောက်ပြီးလျှင် အစည်းအဝေးကို ထိုင်ကြ

သည်။

နာယကကြီးများ ရွေးသည်။ ဥပဒေအကြံပေး၊
ဂုဏ်ထူးဆောင်၊ စာရင်းစစ် စသည် ရွေးချယ်ကြသည်။
'ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း' သည် စာရေးဆရာ
အသင်းကြီး၏ နာယကနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ လုပ်ငန်းအလိုက် အဖွဲ့ငယ်များ
ဖွဲ့ကြသည်။

ဟောပြောဆွေးနွေးပွဲ အဖွဲ့။

အဆောက်အအုံ အဖွဲ့။

စာကြည့်တိုက် အဖွဲ့။

နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေး အဖွဲ့။

ထိုနှစ် အမှုဆောင်အဖွဲ့သည် နိုင်ငံခြားဆက်ဆံ
ရေးအနေနှင့် ရူမေးနီးယားပန်းချီဆရာ 'ဂရူရော
ရက်စကီး' ၏ ပန်းချီရုပ်ရှင်ကားကို စာရေးဆရာ၊
ပန်းချီဆရာများအား ဖိတ်ကြား၍ ဆန်းကိတ်မုန့်တိုက်
တွင် ပြသခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသော ဆိုဗီယက်
ယူနီယံ စာရေးဆရာ အသင်းဥက္ကဋ္ဌအဖွဲ့ဝင် 'မစ္စတာ
ဗာဗာရားစကီး' အား အမှုဆောင်အဖွဲ့မှ ကျွေးမွေး
ဧည့်ခံပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ တိဗက်နိုင်ငံသို့အသွား ရန်ကုန်သို့

ဝင်ရောက်လာသည့် စာရေးဆရာကြီး ‘ရာဟုလာ သံကိစ္စည်း’ အား ဆန်းကိတ်မုန့်တိုက်တွင် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့သည်။

(ယင်းဧည့်ခံပွဲတွင် ရာဟုလာသံကိစ္စည်း၏ ဟော ပြောချက်များကို ပါရဂူက ဘာသာပြန်အဖြစ် ဆောင် ရွက်ခဲ့သည်။)

တရုတ်ပြည်မှ ပညာရေးအရာရှိ ‘မစ္စတာဝမ်ပို’ အား ဥက္ကဋ္ဌ၏ နေအိမ်တွင် ဖိတ်ကြား ဧည့်ခံခဲ့သည်။

ယင်းသို့လျှင် အပြင်အပ နိုင်ငံများနှင့် ဆက်ဆံ ရေး ရင်းနှီးစေမည့် စာပေရေးရာ အနုပညာရေးရာ လုပ်ငန်းများကို မိမိတို့၏ လက်ရှိ အခြေအနေပေး သလောက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် နည်းတူ။

မိမိတို့၏ စာပေယဉ်ကျေးမှု ကိစ္စ၊ စာရေးဆရာ များ၏ ကိစ္စတို့ကိုလည်း ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း စွမ်း အားရှိသည့်အလျောက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနှစ် အမှုဆောင်အဖွဲ့ သက်တမ်းတွင် စာမူကိစ္စ သုံးခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ သုမောင်၏ ‘လက်ျာမင်းထင်’ ဝတ္ထု နှင့် ပွင့်ဦးရုပ်ရှင်ကိစ္စ။

စာရေးဆရာ လင်းယုန်နီ၏ ‘ဆူးနဲ့ မာလာ’ ဝတ္ထု နှင့် အောင်သပြေရုပ်ရှင်ကိစ္စ။

စာရေးဆရာ မင်းအောင်၏ ‘မာန’ ဝတ္ထုနှင့် ဘီဝမ်း
ဖလင်းကိစ္စ။

အထက်ပါ ကိစ္စရပ်များကို အမှုဆောင်အဖွဲ့သည်
အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

တောင်တန်းဒေသများသို့ သွားရောက်၍ လူမျိုးစု
များ၏ ဘဝနှင့် ဓလေ့ထုံးစံ ယဉ်ကျေးမှုများကို လေ့လာ
ပြီး စာပေများ ရေးသားပြုစုရန် စာရေးဆရာများအား
တောင်တန်းဒေသများသို့ စေလွှတ်ခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။

(ယင်းသို့ စေလွှတ်ရာတွင် လူထုပညာရေးဌာနမှ
နေထိုင်စရိတ် သွားလာစရိတ် စားသောက်စရိတ်များ
ကျခံခဲ့သည်။)

၁၉၅၈ ခု ဧပြီလ (၇) ရက်မှ (၉) ရက်ထိ
မော်လမြိုင်မြို့တွင် ကျင်းပ ပြုလုပ်သော မွန် အမျိုးသား
များ ‘မွန်ယဉ်ကျေးမှု ညီလာခံ’ သို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့မှ
ကိုယ်စားလှယ် ၃ ဦး စေလွှတ်ခဲ့သည်။

နာမူကိစ္စတွင် ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ဇနီး
ဈာပန၊ မှော်စက်ရှင်၏ ဇနီး ဈာပနသို့ အမှုဆောင်အဖွဲ့
ဝင်များ လိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်း၊ အသင်းမှ ဘတ်စ်ကား
ငှား၍ ကူညီခြင်းများ ပြုခဲ့သည်။

၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်
 ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း
 အမှုဆောင်အဖွဲ့
 အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး အစီရင်ခံစာ

၁၉၅၇-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၅-ရက် နေ့လယ်
 ၁၂-နာရီခွဲက ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားလမ်း ဆန်းကိတ်
 မုန့်တိုက်၌ ကျင်းပသော ပြည်ထောင်စု မြန်မာ
 နိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း နှစ်လယ်ညီလာခံမှ
 ၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်အတွက် အမှုဆောင်အဖွဲ့က
 အောက်ပါအတိုင်း ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခဲ့ကြ
 သည်။

ဥက္ကဋ္ဌ	...	...	ဦးသိန်းဖေမြင့်
ဒုဥက္ကဋ္ဌ	...	...	ဦးထင်ဖတ်
ဒုဥက္ကဋ္ဌ	...	...	ဆရာဝေနေ
အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး	...	...	ခင်မောင်ရီ
တွဲဘက်	...	...	ဒေါ်နွယ်ဆွေ
ငွေထိန်း	...	...	ဒဂုန်ဦးလှဘေ
စာရင်းစစ်	...	...	ဦးလှသောင်း
အမှုဆောင်များ	...	...	မွန်း(ဓာတု)
			အောင်လင်း
			ဘဝင်း
			မင်းအောင်
			ဦးသာညွန့်
			ပါရဂူ

စာပေခရီးအစနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ

ထစ်များအတိုင်း အိမ်ပေါက်ဝသို့ ဆက်လက်၍
လျှောက်ခဲ့သည်။

သံတံခါးမှ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ဦး
တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရ။ တစ်အိမ်လုံး ဆိတ်ငြိမ်ကမ္ဘာ
ဖြစ်နေသည်။ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်ရသည်။

ဘောင်းဘီတို၊ အားကစားစပိုရှပ်၊ မျက်နှာတွင်
ချွေးအရွဲသားနှင့် ဆရာ သိန်းဖေမြင့်။

‘နေဦးကွ’ တိုင်မှ သော့ကို ယူပြီး တံခါးဖွင့်ပေး
သည်။

‘မင်း ဘာမှ အလေ့အကျင့် မလုပ်ဘူးလား’
တွေ့မဆိုက် မေးလေသည်။

‘အထွေအထူး မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ လမ်း
လျှောက်တာလောက်ပါ’

ပြောရင်း ဆိုရင်း မိမိသည် အထဲဝင်လိုက်သည်။

‘အေး ထိုင်ဦးကွာ၊ ငါ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်၊
ဪ ဒါထက် မင်းကို ပန်းတနော် ဦးခန့်က တွေ့ချင်
လို့တဲ့’

‘ကြာပါပြီဆရာ၊ ဓမ္မဝိလာသအကြောင်း ပြောကြ
တာပါ။ နောက်ပြီး ဦးသန့်ဆီ စာအုပ်ပို့ချင် ပို့နိုင်အောင်
ဦးခန့်စာ ပုဂံစာအုပ်တိုက်က တစ်ဆင့် ကျွန်တော်
ရပါတယ်’

ကျွန်တော့် စကားအဆုံးတွင် သူ အခန်းထဲဝင်
သွားသည်။

ဧည့်ခန်း အကျယ်ကြီးတွင် မိမိသည် တစ်ယောက်
တည်း သူ့ကိုစောင့်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။

*

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့သည် အမျိုးသား
စာပေနှင့် မျိုးဆက်သစ်များအတွက် မိမိတို့
တတ်စွမ်းနိုင်သမျှကိုကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသ
လောက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထို
စေတနာ ထိုရပ်တည် လှုပ်ရှားမှုများနှင့်ပင် မိမိ
တို့၏ ခေတ်တစ်ခေတ်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်
ကား အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

*

[၂]

ခရစ်နှစ် ၁၉၃၅ သို့မဟုတ် ၁၉၃၆ ခုနှစ်။ ထိုအချိန်
ထိုနှစ်လောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ သူရိယသတင်းစာ
တိုက်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

သူရိယသတင်းစာတိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိပုံ
ကလည်း အယ်ဒီတာအဖြစ်၊ သတင်းထောက်အဖြစ်၊
စာရေးစာချိတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းတော့
မဟုတ်။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က ရန်ကုန်မြို့တွင် နာမည်
ကြီး လူသိများလှသော ထိပ်တန်း ခါးပိုက်နှိုက်ကြီး
များ စာရင်းတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သော
ဦးရူပ၏ ပို့ဆောင်ပေးမှုဖြင့် ပုံနှိပ်စက်နောက်ကြည့်

အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ပင် ကျွန်တော်၏ စာပေဘဝခရီးအစဟု ဆိုရပါမည်။

(ခါးပိုက်နှိုက်ကြီး ဦးရူပနှင့် ကျွန်တော် စတင်ပြီး တွေ့ကြုံဆုံစည်းခဲ့ရပုံများကလည်း မဆန်းလွန်း မရိုးလွန်းသောအဖြစ်ဟု ဆိုရပါမည်။

နာမည်ကျော် ခါးပိုက်နှိုက်ကြီး တစ်ယောက်၏ စိတ်နေသဘောထား၊ သူ၏ မေတ္တာစေတနာ၊ ရတနာသုံးပါး ကြည်ညိုပုံများနှင့် ပြတ်သားသင့်သည့် ကိစ္စများတွင် မည်သို့မည်ပုံ ပြတ်သားစွန့်လွှတ်မှုရှိသည်ဆိုသော အကြောင်းများသည် ဦးရူပနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရှိလှပါသည်။ ထိုအကြောင်းများကို နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက်တင်ပြသွားပါမည်။)*

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သူရိယသတင်းစာတိုက် ရောက်ရှိသော အချိန်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြိုကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က သူရိယ၊ မြန်မာ့အလင်း စသော သတင်းစာတိုက်ကြီးများသည် စက်ကြီးရိုက် အလုပ်သမားများအပြင် အင့်ကာ (Inker) ခေါ်သည့် စက်ကြီးနောက်ကြည့်အလုပ်သမား တစ်

* ဤအစုတွင် ဆက်လက်ရေးသားသည်ကို မတွေ့ရပါ။

စာပေခရီးအစနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံများ

ယောက်ကိုလည်း စက်ကြီးရိုက်အလုပ်သမားနှင့်အတူ ပူးတွဲပြီး ခန့်ထားလေ့ရှိပါသည်။

စက်နောက်ကြည့်၏ အလုပ်မှာ စက်ရိုက်သမား နှင့်အတူ စီပြီး စာဖောင်များကို စက်ပေါ်သို့ အတင် အချပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ စက်ရိုက်နေသည့်အခါ မင်ကျ မင်န ကောင်းမကောင်း၊ ညီ မညီကို ကြည့်ခြင်း၊ စက်ရိုက်နေစဉ်အတွင်း စာဖောင်အတွင်းမှ ခဲစာလုံးများ၊ ဘလောက်တုံးများ ကျွတ်ထွက် မထွက် ကြည့်ခြင်း၊ အကယ်၍ စက်ရိုက်နေခိုက် မင်အလိုက်နည်းသွားပြီး ခဲစာလုံးများ၊ ဘလောက်များ ကျွတ်ထွက်မည်ဆိုပါက စက်ကိုရပ်စေပြီး မင်ထည့်ခြင်း၊ ပြုပြင်စရာရှိသည်ကို စက်ရိုက်သမားနှင့်အတူ ပြုပြင်ခြင်း၊ ရိုက်နှိပ်၍ ပြီးစီး သွားသော စာဖောင်(စက္ကူ)များကို ဓားဖြတ်စက်သို့ သယ်ပို့ပေးခြင်း၊ ခဲစာလုံးစာဖောင်ကို ဆပ်ပြာ ရေနံ ဆီ စသည်များနှင့် ရေဆေးကြောပေးခြင်း၊ တစ်ပတ် တစ်ခါ နှစ်ပတ်တစ်ခါလောက် အခြေအနေလိုက်၍ ကျွဲကော် မင်လုံးများကို ကျိုခြင်းစသည်များ ဖြစ်ပါ သည်။

စက်နောက်ကြည့်သည် လခစားမဟုတ်ပါ။ နေ့စား အလုပ်သမားဖြစ်သည်။ တစ်နေ့လျှင် သုံးမတ် (၁၂ပဲ)ရရှိသည်။ ပိုက်ဆံ သုံးပဲ တစ်မတ်ရှိလျှင် ထမင်း

တစ်နပ် စား၍ဖြစ်သော ခေတ်ကာလဖြစ်သည်။ စက်နောက်ကြည့်များ၏ လုပ်ခကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် ဖိုမင်က ရှင်းလင်းထုတ်ပေးသည်။ ထိုစဉ်က သူရိယသတင်းစာတိုက် ဖိုမင်မှာ ဦးဘိုးညွှင်း ဖြစ်သည်။

စက်ရိုက်အလုပ်သမားနှင့် စာစီအလုပ်သမားများမှာ နေ့ဘက်နှင့် ညဘက်နှစ်ဆိုင်းရှိသလို စက်နောက်ကြည့်မှာလည်း နေ့ဘက်လူ ညဘက်လူဟု နှစ်ဖွဲ့နှစ်ဆိုင်း ရှိလေသည်။ နေ့ဘက်စက်ဆရာမှာ ကိုပန်းအေးဖြစ်၍ ညဘက်စက်ဆရာမှာ ကိုအုန်းဖေဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ ထိပ်တန်း မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ဖြစ်နေပြီ။ အတော်ပင် လူကြိုက်များနေပြီ။ စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများ၊ ဂျပဒါကိုကိုကြီးဝတ္ထုများကိုလည်း သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် အဆက်မပြတ် ဖော်ပြနေလေပြီ။ မဂ္ဂဇင်းစာဖောင်များကိုမူ သတင်းစာရိုက်သော စက်ကြီးများ၌ပင် ရိုက်နှိပ်ခြင်း ပြုသည်။ အတွင်းဘလောက်များနှင့် ကာလာခေါ် အရောင်အတွက် ဟပ်ဒီမိုင်း စက်ကလေးတစ်လုံးတွင် ရိုက်နှိပ်ခြင်းပြုရာ ယင်းစက်အတွက် စက်နောက်ကြည့်မလိုပါ။ ကိုဘမောင်အမည်ရှိ စက်ဆရာတစ်ယောက်က ရိုက်နှိပ်ခြင်းပြုပါသည်။

စာစီသမားများကိုမူ မဂ္ဂဇင်း စာစီအဆိုင်း၊ သတင်းစာ စာစီအဆိုင်းဟု သီးခြားဖြစ်ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းစာစီသမား ခေါင်းဆောင်မှာ ကိုဘပု ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မဂ္ဂဇင်းစာစီသမားများထဲမှ ယနေ့အထိ ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်နေသူတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ တခြားသူမဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်မျက်မှန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင် စာရေးဆရာ မောင်ရွှေစွန်၏ ဖခင် ဦးအောင်သိန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ကြသည်မှာ ဘာလိုလိုနှင့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် ၅၀နီးနီး ကြာရှိခဲ့လေပြီကော။ ယခုအချိန်၌မူ သူက မဂ္ဂဇင်းတိုက် စာပုံနှိပ်တိုက်ပိုင်ရှင်၊ ကျွန်တော်က စာပေသမား စာရေးဆရာ။ အသက်မွေးမှုချင်း ကွဲပြားသော်လည်း နှစ်ဦးစလုံးမှာ စာပေအနုပညာနယ်သားချည်း ဖြစ်နေကြသည်မှာလည်း ဝမ်းသာစရာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူရိယသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိစဉ်အချိန်က သူရိယသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်မှာ ဆရာကြီးရွှေဒေါင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးဘကလေးအမည်ရှိ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်ဟု ကျွန်တော် အမှတ်ထားမိပါသည်။ အသေအချာတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။